

RAFAELOVA ŠKOLA

Tance nág

Renata Štulcová

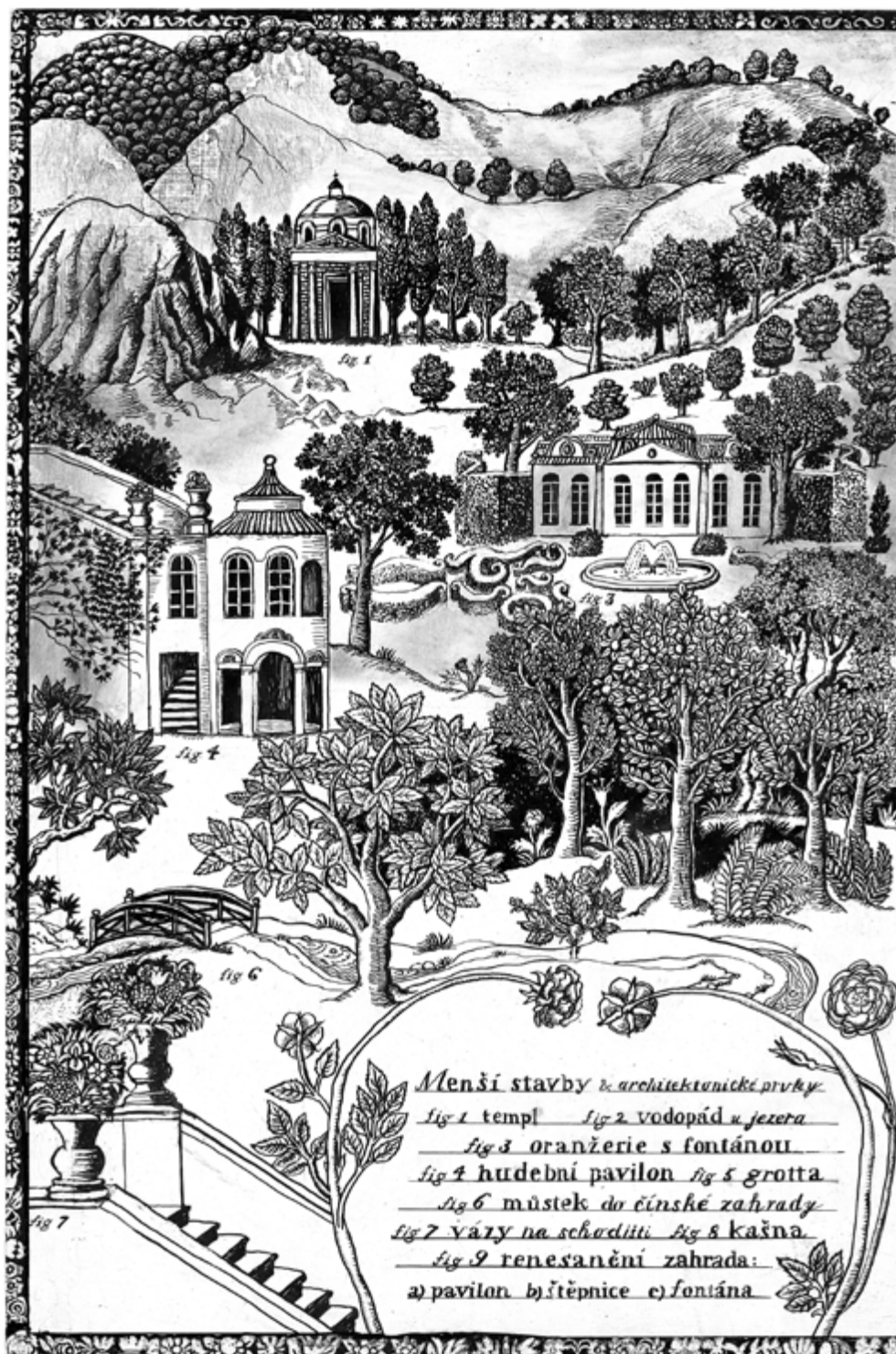

MAITREA

Rafaelova škola

Tance nág

Menší stavby a architektonické prvky

fig. 1 templ   fig. 2 vodopád a jezera

fig. 3 oranžerie s fontánou

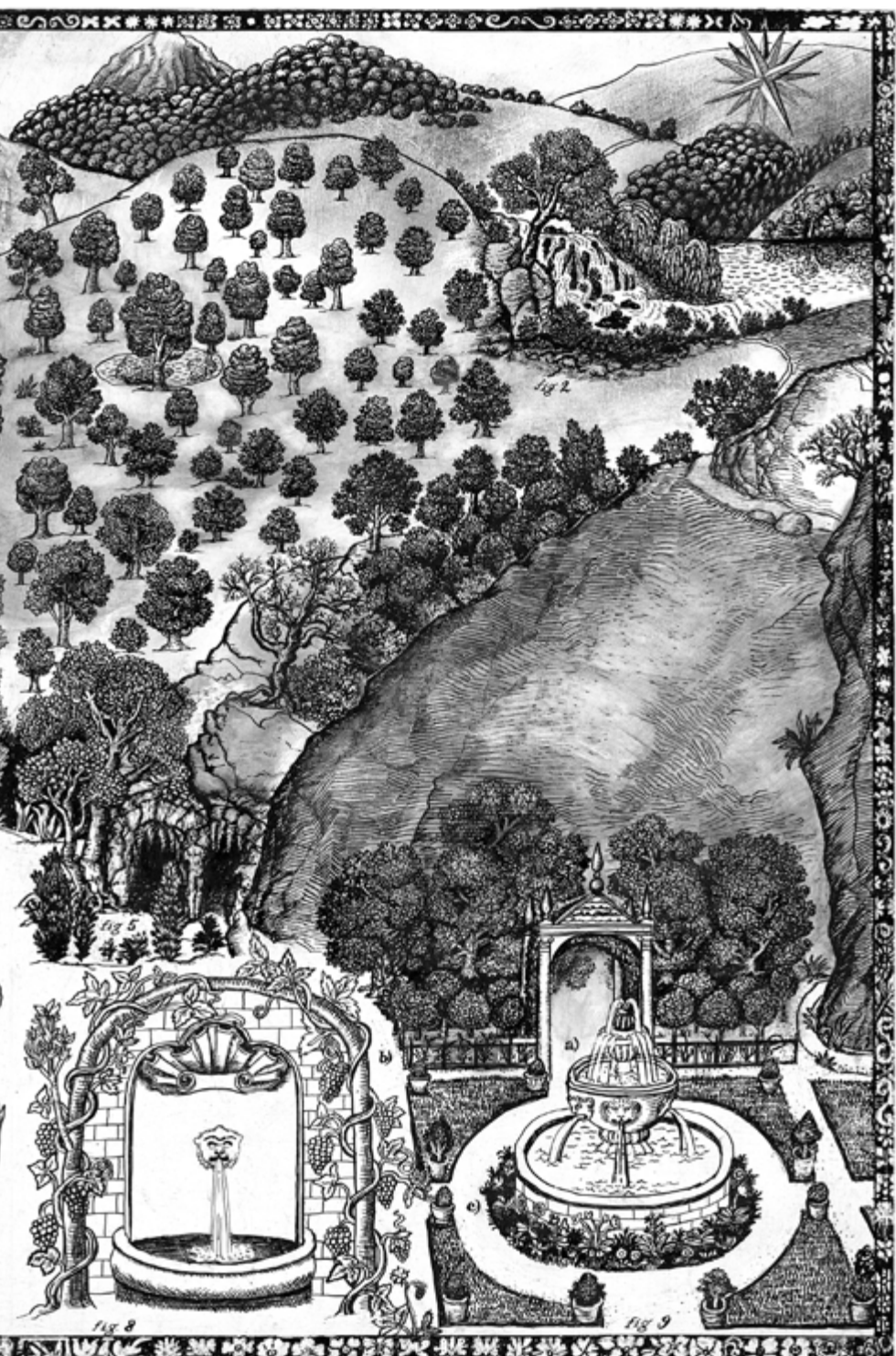
fig. 4 hudební pavilon   fig. 5 grotta

fig. 6 můstek do čínské zahrady

fig. 7 vázy na schoditě   fig. 8 kašna

fig. 9 renesanční zahrada:

a) pavilon   b) štěpnice   c) fontána

Číslo
16/
XXI
ODDĚL.
XXI

RAFAEL
OVA ŠKOLA

Kadí hrad
PODZEMNI
ČÁSTII. ÚSEK 16/ XXI
PLÁN č. 3

Rafaelova škola

Tance nág

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Tance nág / Renata Štulcová. -- Druhé přepracované vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 235 stran

ISBN 978-80-7500-255-6

821.162.3-31 * 821-93

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 – Česká próza [25]

821-93 – Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-255-6

Obsah

1. Po metamorfóze strach	1
2. Vyčerpaný salamandr.....	9
3. Pravé věštecké karty.....	19
4. Plačící hlas.....	29
5. Před generálkou.....	35
6. Zemětřesení	45
7. Doma.....	55
8. Prvního září.....	65
9. Běsíci a děsíci	77
10. Nemilosrdný horoskop	87
11. Jeskyně krále Basilea	101
12. Soutěžní projekt	111
13. Žádost o ruku.....	123
14. Rada Bílého hada	133
15. Růženín lásky	143
16. Zimní slunovrat.....	153
17. Starý rukopis	165
18. Raymondin	175
19. Tajemství minulosti	187
20. Svátek paní Alby.....	199
21. Tolik nesouladu	213
22. Metamorfóza.....	225

Convolvulus Americanus, flore albo maximo Plin. 2

*Liány svačce se vlní jako hadí těla, zdobí se mramorovými květy
a v číši z květu podávají lék i bolest.*

Po metamorfóze strach 1.

MARINA PROCITALA S POCITEM, jako kdyby ji někdo vtěsnal do malého kufru. Paže měla svázané, když se snažila pohnout nohama, pohnula se celá a svět se s ní zhoupl. Vylekaně otevřela oči a na vše se rozpomněla.

Metamorfovala jsem se v nágu. Musím roztrhnout vajíčko. Jsem celá zamotaná. Je to brozné...

Nebyla daleko od pláče, když se jí konečně podařilo uvolnit leváčku a stěnu vajíčka protrhnout.

Zaslechla Světlanu: „Paní profesorko, Marina se probudila.“

„Už jdeme,“ ozval se syčivý Meluzínin hlas. „Terezko, pojďte nám se spolužačkou pomoci.“

Do Mariny se dala zima. Omotaná vlastním ocasem nebyla schopná pohybu.

Z úst se jí dral dlouhý jazyk, kterým vnímala vůně kolem lépe než nosem. Celým tělem cítila nepatrné záchvěvy vzduchu i zdí a podlahy. Přichází pomoc.

Teď se v tom otvoru jejího vajíčka objevila tvář nágy Meluzíny.

Meluzíniny hnědé panenky byly shora dolů rozděleny světlými čárkami zorniček. Kolem očí měla temně modré lemování,

a jakmile otevřela ústa, kmítal jí v nich hadí jazyk mezi jedovými zuby na místě špičáků.

Když Meluzína s Vanessou a Terezou sejmuly z Mariny měkké vejce, Meluzína spráskla ruce.

„To je ale krásná krajička, zamotaná jak klubko vlny.“

Marina si tak přeležela ocas, že v něm neměla sebemenší cit. Vyplašeně sledovala Meluzínu vztyčenou na dlouhém silném modrostříbrném ocase, který jí vykukoval zpod šatů. Pohybovala se rychle a ladně, stejně jako Vanessa a Tereza.

Rozmotávaly ji a přes pět metrů dlouhý ocas, který jí začínal pod pupíkem, stáčely na velikou postel. Marina se nejistě prohlížela. Modročerné mřížky z šupin měla vyplněny zlatými a světlounce hnědými šupinami. Na spodní, břišní straně ocasu měla zlatavé pruhy štítků k lezení.

Nágy Marínu umyly, oblékly do silné dlouhé mikiny a podaly jí posilňující lektvar, po němž jí přestala být zima.

„Už můžeme dovnitř, paní profesorko?“ ozvala se Médea za dveřmi.

„Jen na chvíličku, Marina musí cvičit,“ dovolila Meluzína štěbetajícímu hloučku.

Marina viděla, že všichni její spolužáci jsou již metamorfovaní a pohybují se rychle a ladně. Přední část i s ocasem udržují vzpřímenou tak, že jsou vyšší než v lidské podobě.

„Koukni, Marino, já jsem chřestýš, ale nemám chřestítka,“ zvedal Vilda špičku ocasu.

„Já přivezu z domova takový umělohmotný po bráchovi, můžeš si ho tam přivázat,“ zatukala si Médea na čelo.

„Ale nebudeš na mě syčet, když ho při plazení ztratím?“ zeptal se Vilda.

„Tak si ho přivážeš pevně.“

„To nemůžu, to mi odumře špička,“ mračil se Vilda.

„Chřestýší nágy se každý měsíc svlékají z kůže a při každém svlékání vám, Viléme, naroste dílek chřestidla,“ upokojila ho Meluzína a všem pravila: „V tréninku jste si vedli výborně, teď musíte nechat svaly odpočinout. Přitom nastudujete něco z literatury o hadích pohybech. Já budu s Marinou zatím cvičit, aby vás dohnala.“

Když sestry osaměly, Meluzína rozhodla: „Začneme se špičkou. Musíš mít cit ve špičce.“ Když Marinu do špičky štípala, Marina sebou cukla. „No vida,“ usmála se Meluzína. „Snaž se jí pohnout.“

Marina nešťastně sledovala špičku ocasu, dávala do ní tolik síly a ono nic.

„Zavři oči a pomysli na své nohy, snaž se pohnout nohama,“ radila Meluzína.

Marina stiskla víčka a pak se komnatou prohnal její dlouhý ocas. Jako neřízená střela smetl židli.

„Au!“ vykřikla Marina a kdyby ji Meluzína nezachytila, těžký dlouhý ocas by ji stáhl z postele.

„Jde ti to,“ pochválila Marinu a se Světlanou ji uložila zpátky na postel. „Teď musíš trénovat pohyb ocasu vleže. Tady jsem ti přinesla přehrávač a sluchátka, pustím ti příjemnou hudbu a můžeš se vleže vlnit. Já se tak za hodinu vrátím. Musím totiž zkontrolovat hlavně Vildu, aby nedělal nějaké vylomeniny. A Marinko, snaž se,“ zvedla Meluzína ukazováček. „Dokud nebudeš umět ovládat své tělo, nepodaří se ti dočasná metamorfóza v člověka.“

Do sluchátek vplouvala perská hudba a Marina dostala nápad: „Světlano, nemohla byste mě masírovat?“

Strážkyně Světlana přikývla a za chvíli se ukázalo, že to byl dobrý nápad. Marina si konečně začala uvědomovat, že TO není jen nějaký odložený obří ocas krajty, ale že je TO její tělo.

„Jé, to lechtá,“ svíjela se na posteli.

„Ahoj, co to tady vyvádíte?“ objevil se náhle na prahu Puk. A když k němu Marina obrátila rozesmátou tvář, žasl: „Ty jsi ale roztomilá nága. Konečně nevypadáš jako člověk.“

„A jak vypadám? Světlanu, podejte mi, prosím, zrcátko.“

Marina si až doposud neuvědomila, že má taky jedové špičáky. A ty oči! Úzké svíslé škvírky se jí otvírají v hnědých panenkách stejně jako Meluzíně. A kolem očí lemování.

„Nemusíš se vlastně už malovat,“ pravil Puk a na svých kozích nohách doputoval ke křeslu.

Puku, neměl bys sem chodit,“ ozvala se ve dveřích Meluzína. „Začneš být všem podezřelý. A my potřebujeme utajit pravdu o naší rodině. Marinin otec by to opravdu nezvládl.“

„Ach jo, tak já jdu,“ pravil Puk a zůstal dál sedět a poslouchal Meluzínu, která se věnovala Marině.

„Teď se pokusíš zvednout trup, Marino. Zkus to jako sedy lehy.“

Marina se snažila, ale trup a hlava jí stále zůstávaly na posteli.

„Snaž se dál,“ řekla Meluzína a pak vykřikla: „Pozor.“

Na Marinu něco odporného skočilo. Dopadlo jí to na hrud.

„Ááá,“ zavřískala a celou svou silou se v úleku vztyčila, zavravorala a sjela z postele Pukovi přímo do náruče. Přitom odvinula konec ocasu tak, že shodila svícen u dveří.

„Co vyvádíš? Vždyť je to jen žába,“ uklidňoval ji Puk.

„Žába?“ kvílela Marina.

„Rosnička,“ zasyčela se smíchem Meluzína a vyděšené zvířátko sbírala z podlahy. „Tenhle šok vždycky zabere. Nemysli si, Marinko, že jsi jediná, na koho jsem ji musela hodit. Zajímavé je, že se s tím nikdy nikdo pak nechlubí, takže se o mé metodě nikdo nedozví. Tak a teď, když už jsi konečně vzpřímená, musíš trénovat lezení. Pošlu ti sem Vanessu a Terezu, je nága geneticky, vše jí jde snadno.“

Marina po jedné straně podpírána Vanessou, po druhé Terezou se snažila rozvlnit své tělo podle nich. Svíjet, odvíjet, vlnit, pak zas rovně posunovat pomocí štítků na břicho... Pozor na dveře, aby mi nepřibouchly ocas. To chci vidět ty úžasné věci, které nágy doveďou. Já budu ráda, když slezu ze schodů... mračila se a zapomněla na správné pohyby.

„Marino,“ zachytily ji.

„Já jsem...“ Marina zmateně hleděla pod sebe. „Chtěla jsem si stoupnout...“

„To je problém všech studentů kromě rozených nág a nymf. Všichni hledají nohy,“ vysvětlovala Vanessa.

Nadešla večerka a v Hadím hradu se rozhostilo hluboké ticho, Marina doširoka rozevřela hadí oči, doplazila se ke komodě, našla si teplý svetr, který si přetáhla přes noční košili, a potom zatnula zuby a začala zase trénovat.

Jak mi to říkala Terezka: nesmím zapomenout, že i konec ocasu je můj, když lezu, vlním se až do špičky...

Stále to sice nebylo ono, ale dělala pokroky a nálada jí stoukala. *Ráno musím napsat dopis našim*, plánovala si zvesela. *Poprosím Světlanu, aby ho hodila do schránky u školy*, říkala si, když se se zíváním sunula do postele.

„Ááá,“ ozval se zdáli tichý pláč, který jako neviditelná studená ruka sevřel Marinino srdce. Ztuhla. Chvilka ticha a pláč přicházel zas. Vycházelo z něj tolik neštěstí a beznaděje, až se Marina strachy rozklepala.

Co to je? Jde to zvenku... Zavlnila se a doplazila k oknu.

Hadím zrakem spatřila dole pohyb, to se střídali elfové, kteří ji hlídají před neznámým útočníkem i zde. Pohlédla vzhůru. Luna ozařovala siluetu hradu a nad ní se nesl ten pláč.

Dívala se na mohutné palácové budovy, na vysoké kulaté a hranaté věže. Byly na sebe nalepeny...

Vnitřek hradu je jako bludiště, napadlo ji. Vtom ji zamrazil další nářek. Co když se v hradu někdo ztratil? A je tam zamčený. Nebo někoho kdysi zazdili a teď straší...

„Nééé,“ další nešťastný sten se vznesl nad věže a strach projel Marině páteří ke špičce ocasu.

„Panebože? Co to je?“ zasyčela, až jí jazyk vyjel z úst. Obrátila se a nemotorně vyrazila z komnaty.

„Vanesso, Vanesso,“ bouchala na vychovatelčiny dveře, „někdo tam je, v hradě, zavřený!“ vyrazila ze sebe, když vychovatelka otevřela. A z ostatních dveří už vykukovaly spolužačky.

„Kde?“ nechápala Vanessa. Nechala se Marinou dovést do komnaty k oknu. A ostatní holky v nočních košilích lezly za nimi.

„Ale tam nemůže nikdo být, v těch křídlech jsou jen prázdné komnaty. Kdyby vás byly tři třídy, všude by tam bydleli studenti. Jděte, Marino, spát. Máte halucinace po metamorfóze, to se stává. Jako nága máte jinak vyvinuté smysly. Vnímáte celým tělem pohyby a vibrace kdekoli v okolí. To někdy právě metamorfovaným nágám působí nesnáze. A vy všechny taky – do postele,“ nakázala děvčatům.

Opojně voní bazalka, rostlina hadích králů rozdrčená v hmoždíři z královského rubínu.

Vyčerpaný salamandr

2.

MÉ PROMYŠLENÉ OPATRNÉ PLÁNY začínají konečně vycházet. Marina je na prahu dospívání. Nejde si toho nevšimnout. Martin si toho všiml, a jak se k ní hned krásně choval. Chtělo by to jim pomoci, dát je dohromady, ale Marina je ještě mladinká, ještě dva roky počkám... Když už jsem čekala ty stovky let, dva roky uběhnou jako mávnutí... A kdoví, co se na Hadím hradě může v následujícím školním roce stát... Marina svým sluchem nágy a vilí princezny zaslechla tajemství, které slyšet neměla... Popřemýšlím, jak bych ji na toto tajemství navedla... Mohlo by ji zničit?

Marina pomalu procítala a opět necítila tělo. Dlouhý silný ocas se skvrnami zlatých šupin, který kolem sebe večer omotala, nemohla nyní rozmotat. Jak by taky mohla, když na ocase stočeném jako hadice spočívala celým trupem.

Co teď? Dneska jsem zase nemotorná, přitom včera večer mi to tak šlo. Včera večer... ten pláč... Marina se zahleděla do okna, kde se vypínaly obrysy paláců a věží ozářené sluncem. Krásný pohled na krásný hrad. Ale včera za tmy... Marinu polechtal po páteři nepříjemný pocit, který se stěhoval až do špičky ocasu.

„Nazdárek, jak to jde,“ nakoukla do komnaty Médea s lišáckým úsměvem ve tváři. Když spatřila Marininy oči barvy smutné čokolády, odušila: „Nejde, vid? Tak si tady zatím prohlížej nový Rafael Express a já dojdu pro profesorku Meluzínu. Byla bych tu s tebou, ale máme tělák.“

Marina natáhla ruku pro časopis.

Mám tam dva články, a jestli ten rozhovor, který se mnou dělal Martin... říká si.

Jak ale Rafael Express spatřila, zapomněla dokonce i dýchat. A už jí bylo jasné, proč se Médea tak lišácky usmívá. Na obálce se vyjímaly tři fotografie: její, Světlanina a Médeina.

„Ten školní superman Martin Špačků napsal skvělou reportáž o nás a o tom nerváku na Prosebnu,“ říkála Médea, zatímco Marina s tlukoucím srdcem listovala časopisem. „Nejvíc je tam teda o tobě,“ prozradila Médea.

Marina se chvatně začetla do článku, který vyprávěl tu verzi o událostech na Prosebnu, kterou mu Marina prozradila. Přesně tu, kterou měla naučenou od maminky, aby se nikdo nic nedozvěděl o nich dvou.

Do dveří postupně vstoupily další spolužačky a Kydippé našťavně prohodila: „To by mě zajímalo, kdy s tebou Špaček ten rozhovor dělal?“

„To odpoledne před metamorfózou.“

„Jé, děcka, koukněte, jak se Marina červená,“ posmívala se Veronika.

Marina polkla a zrudla jako vlčí mák.

„To máš teda smůlu, Marino,“ ozvala se zase Kydippé. „Martina jsem si totiž zabrala já. Včera jsme o něm mluvily s holkama před tělákem... Jo vlastně – tys tam nebyla...“

„Nemohla jsem tam být, když jsem se válela ve vajíčku,“ odsekla Marina.

„Děvčata,“ ozvala se z chodby Vanessa.

Musely jít, hádka zůstala otevřená. Kydippé se vyvlnila z komnaty a Marina svým bystrým sluchem zaslechla šepot Veroniky: „Mariny se bát nemusíš, ta bude celý rok ležák.“

Spolužačky odešly na snídani a tělocvik, Marina osaměla jen na chvíli, než se na prahu objevila optimistická Meluzína se stříbrným podnosem v rukou.

S plným žaludkem byl hned svět veselejší, jenže zase potemněl, když Meluzína pravila: „Vanessa mi říkala, že jsi měla v noci halucinace. Nějaké zvuky jsi prý slyšela...“

„To nebyly halucinace. Já ten pláč opravdu slyšela. Tamhle odtud.“

„Ale, Marinko,“ Meluzína ji pohládila po tváři, „nikdo jiný v celém hradu žádný pláč neslyšel... Ty halucinace – to máš následek metamorfózy. Vzkázala jsem profesorovi Fontánovi. Připraví ti na noc byliny.“

Profesor Fontán umí léčit, ale jak přinutit Marinu, aby se pohybovala jako nága, to nevěděl. Proto Meluzína pozvala paní Damiánu, aby se na Marinu přišla podívat.

„Kdo je to?“ zvěděla Marina.

„Profesorka břišního tance, jedna z nejúžasnějších nág. Zná všechnu naši moudrost.“

Marina slyšela jemné cinkání stovek plíšků, cítila, jak se pohybují, cítila vlnění těla silné nágy.

„Vyplázni jazyk a ucítíš ji,“ radila Meluzína.

Marině ze rtů vyklouzla dlouhá vidlice, ohmatávala vzduch a cítila přibližující se cizokrajné vůně.

A potom se již ve dveřích objevila rozvlněná nága Damiána se zeleňavým ocasem anakondy.

Probodla Marinu svýma černýma očima se zelenou kresbou na místě očních linek a s velkým proutěným košíkem pověšeným na předloktí vklouzla do komnaty.

Damiáně spadaly pod závojem proudy černých copánků. Oděna byla v úboru břišní tanečnice, v černém živůtku a sukni, vše měla pošíte zlatými plíšky, které při sebemenším pohybu cinkaly.

„Dobré ráno přejú... ale vy jste krásná krajta,“ poplácala Marinu radostně po ocase. „Překrásně stavěná a ty nádherné barvy. Zjistíme, v čem je problém.“

Damiána odkryla víko košíku a vytáhla malovanou schránku. „Jazykem si, Marino, přivoníte k tomu, co vám nabídnu. Jen tak na vás budou byliny účinkovat.“

Jakmile Damiána schránku otevřela, Marině zavoněla v nose bazalka, a když se do schránky ponořila jazykem, vůně jí pronikla celým tělem a Marina byla náhle lehká jako pírko.

Damiána jí hleděla upřeně do očí a přitom tiše zabubnovala na maličký bubínek. Marina se v dutých zvucích zavlnila a počala roztáčet ocas. Přitom se zvedala, držela své tělo i ocas jako ladnou labutí šíji. Damiána couvala a Marina sjela z postele jako po skluzavce. Damiána bubnovala stále silněji a do rytmu. Marina se divoce točila, přitom ocas zvedala a opisovala osmičky. Damiána ji vyvedla na prázdnou dlouhou chodbu.

„Jak se jmenuješ?“ zasyčela na ni.

Marina se vlnila zmámená vůní bazalky a rytmem bubnu, nepamatovala si nic, ani své jméno, jako odpověď vystřelila jazyk mezi rty a zasyčela. Damiána se spokojeně usmívala a zavedla ji zpět na lůžko, kde se Marina pohodlně stočila a za doznívajícího bubnování usnula.

„Ona to dokáže, jen potřebuje do krve více ohně,“ zasyčela Damiána. „Půjde se mnou dolů mezi zrozené nág. Za týden ti, Meluzíno, namísto vilí sestřičky vrátím sestřičku nág.“

Omámenou Marinu probudila tichá, jemná, táhlá hudba... Měla chuť se podle ní svíjet a vlnit. Jen kdyby to tak uměla. Kdyby se jen uměla pohybovat jako nága...

Ležák... Veronika o mně řekla, že budu celý rok ležák. Od Kydippé bych to čekala, ale od Veroniky...

Marina otevřela oči plné slz. Ležela natažená na kobercích v komnatě s nádherným stropem vykládaným mozaikami z draho-kamů. Kolem byly obloukové východy zakryté závěsy a komnatu osvětlovaly ohně chvějící se v lampách vysekaných z křišťálů.

„No, konečně jsi vzhůru. Maminka to s tou hypnózou nějak přehnal,“ ozval se za ní hlas plný smíchu.

Marina se pootočila a znovu se divila. Na stočeném anakondím ocase za ní seděla Daniela, studentka z tercie.

Ale terciáni se přece metamorfují ve fauny!

„Hele, Marino, mám tě učesat a pak zavolat mamku a princeznu Meluzínu.“

„Kde to jsem?“ vydechla Marina a jazyk jí vystřelil z pusy. Ihned ho stáhla dovnitř a rty sešpulila jako zátku.

Daniela se rozesmála: „S tebou ještě bude legrace. Pootevři pusu, nech jazyk volný. Ty nevíš, že jazyk nám pracuje sám stejně jako žaludek?“

A protože Marina hleděla stále překvapeněji, Daniela mávla rukou. „Pořád tvrdím, že se ve škole učíme zbytečné věci a na důležité se zapomíná.“

Marina poslušně pootevřela ústa, jazyk sám vyklouzl a začal stopovat vůně okolí.

„Nevšímej si ho,“ radila jí Daniela vlnící se k ní po kobercích. „Zapletu ti ty vlasy a pak, než zavolám mamku, ti ještě představím svoje dvě malé ségry. Četly o tobě v Rafael Expressu, jsi pro ně hvězda.“

Daniela splétala Marině vlasy, které jí během metamorfózy vyrostly až pod pás, a vážně rozprávěla: „Tvá sestra princezna Meluzína nás požádala, abychom z tebe udělali za týden nágu. Proto, když tě mamka omámila, královi vojáci tě přinesli sem. Já mám do slunovratu volno, protože jsem čistokrevná nága, nemusím se v nic metamorfovat.“

„Ale chodíš přece do naší školy?“ zasyčela Marina, kterou rozčilovalo, jak jí jde vzduch do otevřené pusy.

„Chodím, protože chci pak studovat a žít mezi lidmi.“

Daniela byla velmi podobná matce Damiáně. Bohaté vlasy měla zapletené do copánků a copánky ozdobně připevněné zlatými sponami s cinkajícími plíšky. Na sobě měla kratinké bolerko ozdobené třpytivými kamínky a pod nahým pasem posazenou sukni z lehoučké látky. Kolem pasu jí cinkala šňůra s drobnými rolničkami.

Když Daniela skončila, Marina se v zrcadle vůbec nepoznávala. Účes z desítek copánků a zlatých spon. Na sobě žluté bolerko s perličkami, stejně zdobenou sukni a těch šňůr perel a náramků! A Daniela stále vyndávala z komod po obvodu komnaty další a další truhličky se šperky.

Dvě malé Danieliny sestry byly devítiletá dvojčata. Marina hleděla z jedné na druhou, připadaly jí obě, jako kdyby se navzájem odrážely v zrcadle. Tak si byly podobné.

„Ahoj,“ pozdravily Marinu ostýchavě a usedly na stočené anakondí ocasy.

„Ahoj, jak se jmenujete?“ zeptala se Marina.

„Simča,“ řekla ta vlevo.

„Kamča,“ řekla ta vpravo.

„Vážně tady s námi budeš?“ zeptala se Simča, ta vlevo.

„Bude,“ ozvala se ode dveří paní Damiána. „Holky, vy jste hrozné drbny, běžte si udělat úkoly.“

Za Damiánou vstoupila Meluzína, Simča s Kamčou udělaly pukrle a otráveně se odvlínily pryč. Do Rafaelovy školy ještě nechoďily, ale učily se společně s dalšími malými nágami a metamorfózy se jich netýkaly. Neměly tedy do slunovratu volno jako jejich starší sourozenci, kteří čekají na ostatní spolužáky.

„Teda, Marinko, tobě to sluší,“ spráskla ruce Meluzína, také oděná do hedvábí a ověncená cinkajícími šperky.

Všechny tři pomohly Marině na cestě mramorovými chodbami s tajemnými zákoutími, schodišti a obloukovými průchody, v nichž povlávaly lehounké závěsy. V mramoru byly vytesány mozaiky vyložené drahokamy.

Nebýt toho, že je nemehlo, připadala by si Marina jako v pohádce.

Hudba, kterou slyšela od probuzení, stále přicházela potichounku ze všech stran. V jejím rytmu se dovlínily do další komnaty s kruhovitým půdorysem. Všude ležely, visely a stály krystaly, ve středu komnaty hořel v kamenné míse nízký oheň.

Marinu usadily vedle ohně, Damiána se vlnila kolem ní a svým pohybem kreslila kruh, v němž se s Marinou uzavřela. Daniela pozhasínala ohnivé křišťálové lampy a v komnatě zbyl jen svit ohně a hudba stále odkudsi se linoucí.

Damiána vhodila do plamínků hrst bylin, přitom mumlala neznámá slova.

„Égnys, égnys,“ poznala Marina slůvko, které slyšela od Meluzíny na Prosebnu.

Plamínky se proměnily v plameny, hučely a praskaly. Damiána se do nich upřeně zahleděla. Pár okamžiků a oheň opět ulehkl, Daniela porozsvěcela lampy a Damiána vážně řekla: „Již se nedivím, že máte, Marino, potíže s pohybem nágy. Vždyť vy jste se narodila ve Štíru v okamžiku, kdy nad obzor vyšlo souhvězdí Vodnáře. Vy jste vodní

a vzdušná bytost, jste spojena se dvěma živly: vodou a vzduchem. Vidím okolo vás silnou undínu se sylfou. Váš gnóm je taky vcelku při síle. Zato váš salamandr se při vaší metamorfóze příliš vyčerpal.“

Omámená Marina spatřila kouřové siluety čtyř bytostí. Poznávala v nich ty, které vídala, když ji jako malou maminka ukládala ke spánku. Maminka jí tenkrát pomáhala je vidět a hrát si s nimi.

Dvě namodralé bytosti kolem ní létaly, jedna jí pevně stála u špice ocasu. Jen ohnivý salamandr, který se měl prohánět jako poskakující plamen, jí ležel nehnutě vedle ocasu.

Damiána syčela: „Ulehňte, Marino, vedle ohně, zavřete oči... Uvolněte se od hlavy ke špičce ocasu.“

Vnímejte teplo ohně, představte si, jak se váš chudáček salamandr z toho ohně raduje... Teď se sama vidíte při úpatí sopky. Pod vámi se rozprostírá jemný sopečný prach a ze sopky stoupá šedý dým. Cítíte teplo sálající ze země. Nabíjí vás energií. Země duní, dunění je stále silnější. Výbuch! V hrozivém lomozu se z vulkánu valí dým, za ním následují plameny a vy se ocitáte v neproniknutelném kouři... Když se kouř rozplyne, stojíte u vchodu do jeskyně. V ruce držíte svíci...“

Marina hleděla na bytosti v pláštích a kapucách. Ukazovaly jí, aby se nebála do jeskyně vstoupit, aby přinesla hromniční světlo od paní Alby.

Odhodlala se do útrob skály a plazila se dlouhými chodbami, které se stáčely stále hlouběji. A pak se před ní otevřela jeskyně, v níž hořel věčný oheň. Ten oheň vydával tak silné světlo, že musela přimhouřit oči. Ještě o kousek se k němu přiblížila, když tu se mezi ní a plameny zjevila bílá paní neustále proměňující svou tvář.

„Čeho si žádáš?“ zeptala se paní laskavě.

Marina k ní ostýchavě zvedla hlavu a napřáhla ruku se svíci.

„Prosím... Světlo...“

Když jí paní vrátila rozžatou svíci, projel Marinou pocit velké radosti. Poděkovala a vracela se skalními chodbami k čekajícím bytostem. Jakmile jim svíce zapálila, oči jim zazářily vděčností a kolem Mariny zase zhoustl neproniknutelný dým. V něm se Marina přenesla k úpatí sopky.

„Vulkán duní, Marino,“ vedla ji Damiána. „Země je rozpraskaná, z puklin vychází dým, vyšlehují plameny. Pomalu, velmi pomalu a zhluboka dýchejte. Váš salamandr se nabíjí silou ohně, běží k vám a krajina se sopkou mizí... Slyšíte praskot ohně v komnatě... vlídné praskání... pomalu otvírejte oči...“

Marina zvedala zlenivělá víčka a ve své malátnosti zahlédla rychlý pohyb, cítila teplotu dotek.

„Váš salamandr vám děkuje,“ vysvětlila Damiána. „Poděkujte i vy jemu.“

Červnové podvečerní slunce měděně ozařovalo ztichlou Rafaelovu školu, jejíž studenti si zvykali v nových elementárních tělech. V zasedací komnatě se u dlouhého stolu sešli ti, kteří řídí jednotlivé ročníky. I král lesa faun Pan přišel, i dryáda velekněžka Otoljenka, tak přitažlivá, s tak hlubokým výstřihem, že od něj Pan nemohl odtrhnout oči.

Ředitelka Flóra v nezbytných letních květovaných šatech předala ihned slovo profesorce Kelaíno Temnomraké.

„Za týden nás čeká jako každoročně skvostná slavnost slunovratu,“ začala Kelaíno a přehlédla přítomné ostrůvkem zrakem. „Vždy si ty čtyři večery užíváme, dá se říci, bezstarostně. Tentokrát bude vše jinak. Jak víte, vyšetřovací tým pod mým vedením se již rok zabývá útokem na Marinu. Ač nevydáváme žádné průběžné zprávy, znamená to, že bychom neměli stopy...“

Dianthus deltoides L.

Tak jako pod zemí rudé granáty vykvétají na louce slzičky hvozdíky, které odplavují strach.

Pravé věštecké karty

3.

MARINA SI PO MEDITACI ohně připadala, jako kdyby plula. Damiána s Meluzínou ji držely každá z jedné strany a ona se mezi nimi kývala po chodbách. Složily ji v Danielině komnatě na hromadu polštářů, kterou navršily Simča s Kamčou. Marina zívla a spadla jí víčka.

„Nespi, musíš se navečeřet,“ zatřepala s ní Meluzína.

Jídlo Marinu vzpamatovalo a potom si ji vzala do parády Daniela. A protože jí dělala manikúru a lakovala nehty, Simča s Kamčou u toho nesměly chybět.

Hned vyzvídaly: „Marino, jaké to bylo, když s tebou Martin dělal rozhovor do Rafael Expressu?“

Marina měla ruce na polštářkách, Daniela jí právě pilovala nehty. Pilníček se míhal mistrovskou rychlostí a ani zrakem nágy ho Marina nestačila sledovat.

Rozbušilo se jí srdce při vzpomínce na Martina a s lehkým ruměncem na tváři jakoby nic řekla: „No, bylo to... normální. Dával mi otázky a já odpovídala.“

„A když tě fotil, dělala jsi pózy jako modelka?“ ptaly se dál Danieliny ségry.

Marina mrkala, když se snažila potlačit úsměv, který se jí dral na tváře.

„On nás Martin minulé léto o prázdninách taky fotil,“ pravila nečekaně Kamča.

Marina se na ni překvapeně otočila.

„Nesmíš dělat prudké pohyby,“ zasyčela Daniela, „právě ti lepím na perleť granátky.“

„My jsme se totiž nachomýtly k tomu, když Martin fotil svou prababičku, jak tady u ní trávil prázdniny...“ vysvětlovala Simča.

„Hele, Marino, nevěř jim, ony moje ségry často pěkně kecají. V jednom kuse Martina pronásledují, kdykoli za svou prababičkou přijde.“

Marina překvapením ztichla, nemohla uvěřit tomu, co vlastně slyšela...

„Martin je nága?“ vydechla nevěřičně.

„No, a co sis myslela, že je?“ zeptala se Daniela.

„Elf.“

„Elf?!“ rozhihňaly se všechny tři sestry. Dvojčata se dokonce smíchy válela po koberci. „Teda s tebou je legrace,“ škytala Simča.

Jenomže Marině to jako legrace nepřipadalo. *Martin je nága!*

„Ty sis nevšimla, že má auru nágý a na krku nosí krystal křišťálu jako všechny nágý?“ podivila se Daniela.

Marina nešťastně kroutila hlavou.

Profesorka Kelaíno Temnomraká otevřela v notebooku složku Marina a na ploše se objevily fotografie dvou mladých žen.

„Stella a Lorena?“ podivil se Pan. Kolem stolu nastal šumot, divili se všichni kromě Aine a Flóry.

Aine i Flóra seděly zamyšleně a z očí jim hleděl smutek.

„Ale proč by to dělaly?“ nechápala Marena.

„Třeba proto, že chtěly přece každá přebrat mamce Petra,“ ozvala se Rusalka.

„Ale obě vypadají jako charakterní elementálky,“ namítla dryáda Otoljenka a koketně si prohrábla vlasy slámové barvy.

„To se ti jen zdá, protože nejsi v obraze,“ gestikulovala Meluzína. „Stella s nimi studovala stejný obor. Jako víla rozuměla květinám a po prváku se vnutila...“

„Meluzíno, to je nepodstatné,“ ozvala se Aine.

„Ne, pokračuj, to mě zajímá,“ usmíval se Pan právě tím úsměvem, kterému téměř žádná neodolá.

Kelaíno se však podívala na hodinky a vložila se do debaty: „Tohle jsou jen plané spekulace. My máme důkazy... Jedná se o ty orly. Stella vede pavilon dravců v londýnské ZOO a právě před rokem jim tam dva orli uhynuli. Když jsme pátrali po tělech, nebyla k nalezení, a chyběla dokumentace o jejich likvidaci.“

No, a Lorena se jako nymfa přihlásila po promoci do mezinárodní expedice, která se zabývá hnízdišti mořských orlů. Minulý rok expedice zaznamenala nevysvětlitelný úbytek v populaci volně žijících orlů.“

Kelaíno se rozhlédla po přítomných a pokračovala: „To by ovšem nemuselo nic znamenat. Jenže my dále zjistili, že na ten den, kdy na Marinu orli zaútočili, nemají obě dámy alibi.“

„Mohly být třeba s nějakým milencem,“ namítl Pan a významně si založil paže.

„I to jsme prověřili,“ odsekla mu přísná Kelaíno.

Slunce zapadalo a barvilo zasedací místnost do oranžova. Všichni byli oslnění jeho paprsky, když Kelaíno říkala: „Máme vážná podezření, která musíme buď dokázat, nebo vyvrátit... Proto jsme Stellu i Lorenu pozvali na slunovrat. Náš tým je bude po celou dobu sledovat, Aine souhlasila, že jim představí Marinu. V rámci

Marininy bezpečnosti budeme potrebovat, abyste vybrali nejlepší a nejspolehlivější ze svých elementálů, aby každý metr čtvereční našich pozemků byl hlídán.“

„Marinu může přece hlídat Arthos. Řekl bych, že se osvědčil,“ napadlo Pana.

Aine kyselo pravila: „Sice se osvědčil, ale nezapomeň, kdo on je. Je velmi nedůstojné, aby dělal Marině chůvu.“

A Rusalka se k matce přidala: „Já bych Marinu Athosovi nesvěřila. Vždyť on je jen takový odrostlý kentauří kluk.“

Nic netušící Marina se těsně před spaním ponořila do meditace, v níž se procházela podzemím pro plamen k bílé paní. Pak se snažila usnout. Jenže to nešlo.

Přepadl ji smutek, stýskalo se jí po mamince, tatkově, babičce, dědovi. Vzpomněla si na Katku v Jelení vísce.

Kdyby se tak dala minulost změnit. Nebyla by kletba, maminka by s námi žila v naší vile...

Ne, kdyby se tak dalo zařídit, aby moje maminka nebyla vila, ale člověk...

Martin je nága! Proč není elf? Nágy mají z elfů a vil jenom legraci – to bylo vidět na tom, jak se Damiániny holky smály mé hlouposti, když jsem si myslela, že je Martin elf. Pořád mám problémy s viděním aury elementálů. Daniela a dvojčata jsou prima, ale já se před nimi tak ztrapnila. Proč se vždycky všude ztrapním?

Lampy po obvodu komnaty vyzařovaly jen slabé světlo. Daniela už spala a Marina polykala hořké slzy, zadržovala vzlyky. Bála se, že by jimi mohla Danielu probudit. A další trapas by byl na světě...

Konečně však moudrý spánek přemohl smutek a Marina schoulená ve spirále ocasu usnula.

„Marino, Marino, ty jeden spáči, vzbud' se.“

Marina ležící na hromadě polštářů v Danielině komnatě vylekaně otevřela oči a spatřila Meluzínu.

„Přinesla jsem ti tvůj batůžek a tady v tašce všechny ty serepetičky, jak jsi je chtěla z prvního šuplíku.“

„Děkuju,“ špitla Marina přes vzpouzející se jazyk, opřela se o loket a divoce se batůžkem prohrábla. Potom s úsměvem vytáhla balíček karet.

„Jo, a tady máš od mamky,“ podala jí Meluzína ze své kabelky dopis.

Marina nedočkavě otvírala staromódní obálku s motýly. „Maminka tak krásně píše,“ obdivovala písmo, kterým jim Aine psala i poznámky na tabuli.

„Královna víl nemůže přece čmárat jako kocour,“ usmála se Meluzína.

„Jako Puk,“ vzpomněla si Marina na notové osnovy svého bratra. „U něj není nikdy jisté, na kterou linku nota patří,“ uchechtla se. Meditace ohně jí vlila do žil čerstvou krev a nyní si četla dopis od maminky, který končil tak hezky: ... *Broučku, já za Tebou dolů nesmím. Tolik se těším, až uběhne tenhle týden. Pak se zase uvidíme, Tvá maminka*

Kartu! Musím si vytáhnout mamčinu kartu, napadlo Marinu a prudce se zvedla. Vytáhla z batůžku květinové karty a zamíchala je.

Objevy a dobrodružství, říkala karta, která jí při míchání sama vylétla z balíčku.

Na obzoru čekají úžasné objevy a dobrodružství. Neváhej, nebojácně jim jdi vstříc. Přitom však mysli na opatrnost.

Marina se podívala na obrázek. Maminka do něj nakreslila Světlanu a Juliána, kterak připravují luky a šípy. Všude kolem nich modře kvetla neznámá rostlina, vysoká jako mladý stromek. Obrázek rámovaly květinové filigránové ornamenty. Stejnými ornamenty měla Světлана potetovány paže a lýtka.

„Jé, ty máš taky věštecké karty?“ vrazily do dveří Simča s Kamčou. Nesly štětečky, špejle, nějaké papíry s ornamenty a šablony a všelijaké hadříky a lahvičky.

Jak viděly Marinu s kartou v ruce, rozsvítily se jim oběma oči. „Můžeme se podívat? Ona Daniela věštecké karty sbírá, ale takové nemá,“ přivlnily se k Marině.

„Hm, na kartě máš henu. A my myslely, že tě překvapíme,“ zklamaně našpulila pusku Simča.

Daniela s připravenou rozdělanou henou na tetování dorazila za chvíli a taky hned chtěla vidět karty.

„Ty jsou nádherné. To jsou originály? Kdo je maloval?“ žasla Daniela.

„Maminka a radila jí svatyně Alby,“ mohla prozradit Marina, protože tady všichni vědí, čím je.

„Tak to jo, to jsou opravdu nefalšované věštecké karty,“ pokyvovala nad nimi znalecky Daniela. „Pojď, něco ti ukážu,“ usmála se tajemně, odložila kelímky s henou a rozhrnula před Marinou závěsy kryjící jeden z oblouků ve stěně.

„To je moje věštírna,“ pravila a pomohla Marině dovnitř. Simča s Kamčou vklouzly za nimi.

Světlo z křišťálové lampy tlumeně ozařovalo malý prostor. Marina překvapeně zírala na mapy hvězd, na křišťálovou kouli spočívající na černém sametu, na kyvadla, na police nacpané snáři, astrologickými příručkami. Polovinu věcí, které v komůrce viděla, neuměla pojmenovat.

„Tady mám svou sbírku věsteckých karet,“ vytáhla Daniela šuplík starodávného psacího stolu. „Ale takové, jako máš ty, nemám. A když se nedají koupit, tak si o nich jen můžu nechat zdát. Víš, já se totiž chci stát profesionální věstkyní. Už jsem se hodně naučila od svojí mamky. Ale ještě se toho musím tolik naučit, než se dostanu do septimy ke Kelaíno a do oktávy k Mareně. Obě jsou vynikající věstkyně. Abych se od nich mohla přiučit, musím mít už předem pořádné znalosti... Představ si, že jsem si dokonce pod mamčíným vedením spočítala podle dat narození, kdo je mou životní láskou.“

Marina zvědavě zvedla obočí a Daniela otevřela desky s diagramy a říkala: „Je to tajemství, nikomu jsem to nikdy neprozradila. Tobě to můžu říct, protože ty máš taky velké tajemství, které my neprozradíme. Asi tě to překvapí, ale mou životní láskou bude Martin Špaček...“

Marinu přejel mráz, pak se do ní dal obrovský žár. Srdce jí bláznivě tlouklo, přitom nedokázala vyloudit jediné slovo, dokonce i hadí jazyk se jí přestal hýbat. Daniela si její nevolnosti hned nevšimla, protože nadšeně rozkládala na desce stolu diagramy s postavením hvězd při svém narození i při narození Martina.

„Ale... ale Martin chodí se Sandrou,“ dostala ze sebe nakonec Marina.

Daniela mávla rukou: „Se Sandrou a s dalšími deseti. Já teď taky chodím s jiným.“

Hluboko v srdci Marinu tížil nesnesitelný smutek, snažila se ho skrýt a předstírat zájem o tetování. Nikdy předtím neviděla, jak se takové tetování henou provádí. Nehnutě seděla a sledovala, jak jí Daniela strídavě tenkým štětečkem či ostře seříznutou špejlí vykresluje po ramenu a pažích stejné filigránové ornamenty, jaké maminka nakreslila na kartu *Objevy a dobrodružství*.

Šimča s Kamčou byly připraveny kdykoli cokoli podat či donést. Seděly a pozorovaly kresbu.

